

[Aksel Møller.]

tvivl om, hvad det ærede medlem hr. Erik Eriksen ville før valget; ingen kan være i tvivl om, hvad det konservative folkeparti ville før valget. Hele vor propaganda, hele vort arbejde under valgkampen for at oplyse vælgerne gik ud på, at landet befandt sig i en alvorlig økonomisk situation, og at denne alvor krævede en ny regering, en regering af samme karat som regeringen 1950-53. Hvis derimod den højtærede økonomiminister eller hans partis daværende formand, den højtærede undervisningsminister, eller den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke åbent havde erkendt, at de ville støtte en socialdemokratisk regering, gå ind i en socialdemokratisk regering, efter at socialdemokratiet havde lidt et valgnederlag, uanset at dette valgnederlag betød en fordømmelse af den økonomiske politik, der var blevet ført i landet, havde vi i dag været ganske fritaget for at skulle diskutere problemer af den karakter og forslag med det sigte, som her foreligger for os.

Der er jo ingen af os, der behøver at være i tvivl om eller er i tvivl om, at dette er sandheden. Man kan bare tage, jeg kunne næsten sige et forklarelsens bad i, hvad aviserne i Danmark skriver i dag, prøve på at stifte bekendtskab med de læserbreve, der er skrevet af vælgere af de partier, der nu har besluttet sig til trods deres valgkamp eller takket være den uoprigtighed, de lagde for dagen under valgkampen, at gå ind i et regeringssamarbejde med socialdemokratiet.

Det er vist nok disse artikler, disse ledende artikler, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup i dag betegnede som hysteriet i pressen. Ja, jeg indrømmer, at der er røre i pressen. Jeg har ingen erindring om, at der har været så stærkt røre nogen sinde, og jeg har dog været med til at arbejde for gennemførelsen af grundloven på et tidspunkt, hvor mange havde en anden opfattelse af den sag. Jeg har set store politiske begivenheder i den tid, jeg har været her, men jeg har aldrig set et røre som det, der nu er vakt. Det ærede medlem siger, at det er hysteri. Var det hysteri, som fik Holbæk Amts Venstreblad til i ledende artikler at advare imod det, der skete? Vil det ærede medlem stemple som

hysteri, hvad Middelfart Venstreblad skriver? Er det hysteriets stempel, han vil sætte på læserbreve fra venner af de radikale som dommer Lund-Andersen i Kalundborg og dyrlæge Knud Kristensen i Skive? Jeg skal fortælle det ærede medlem, hvis han ønsker at opretholde denne betegnelse, at det, der sker, er faktisk kun, at man er ved at så det, man har høstet. Aldrig har man nogen sinde i Danmark set (*Munterhed*). Jeg indrømmer, at jeg i en forsamling med så mange kyndige med hensyn til, hvad der kommer først, høst eller såning, burde have udtrykt mig omvendt. Men det tilslører dog alligevel, håber jeg, ikke meningen med, hvad jeg sagde, nemlig at man har sået det vejr og fået den høst, som nu står der.

Det er jo, for at nævne det radikale venstres hovedorgan i hovedstaden og i det ganske land, Politiken, ikke lutter gratulationer, der bringes det radikale venstre. Det var ikke lutter gratulationer til den udgang, regeringsforhandlingerne fik, det er heller ikke lutter gratulationer til de forslag, regeringen har fremsat. I dag svarer Politiken en indsender, der nærmere efterlyser bladets stilling til tvangsoopsparingsforslaget:

„At nogen, efter hvad vi har skrevet, kan tro os enige med regeringens, herunder det radikale venstres, tvangsoopsparingsforslag, forekommer os simpelt hen forbløffende“.

Nej, det har været — det må indrømmes — ganske utvetydigt, hvad Politiken har ment om dette. Men den radikale presses bedømmelse af den politik, der førtes forud for regeringsdannelsen, er også, når man ser nærmere til, utvetydig. Det er vel naturligt for mig på samme måde som for det ærede medlem hr. Erik Eriksen at minde om, hvor stærkt denne kritik er kommet til orde i Middelfart Venstreblad. Jeg skal såmænd ikke læse op af den artikel, der hed „Spildt mælk“, en artikel, hvori en mand ligesom nedlagde kvintessensen af sit livs arbejde i det radikale venstres tjeneste og antydede, så stærkt som det overhovedet kan antydes, hvor ængstelig han var for, at hans arbejde havde været forgæves. Det er nok at sige, at han betegnede udgangen af de overvejelser, som endte med den trekantede flertals-